

SLADKÝ ŽIVOT

Maya Blakeová
Těla
nelžou

MAYA BLAKEOVÁ

TĚLA NELŽOU

PŘEKLAD

MARIE HAJDOVÁ

Milá čtenářko,

hned dvě třídílné série začínají tento měsíc. Ve Sladkém životě je to příběh nazvaný O čem slečna nemluví, na který v květnu naváží Nebezpečně návykové noci a v červnu Žena, na niž měl zapomenout. Hrdiny všech tří jsou bratři Marchettiové. Pokud podle jména soudíte, že to jsou opět Italové (o nich jsme si povídali minulý měsíc, vzpomínáte?), máte pravdu tak napůl. Oni jsou to totiž Italové i bratři taky jenom napůl. Nikosova maminka z knihy, kterou si můžete přečíst tenhle měsíc, je Řekyně. A matky jeho dvou bratrů jsou Arabka a Ruska. Všechny tři příběhy napsala Abby Greenová.

Druhou sérii zahajuje tento měsíc příběh ve Sladkém životě Duo s názvem Nevinná třicítka. Hlavní hrdinkou je nesmělá Ivy, která má dvě kamarádky, jejichž osudy budou popsány v knihách Proti jeho pravidlům (v květnu) a Jedna noc stačit nemůže! (v červenci). A všechny tři uspějí v náročné disciplíně, kterou ale moje hrdinky zvládají přímo bravurně – v krocení playboyů! A ještě bych Vám neměl zůstat dlužit jméno autorky. Všechny tři knihy napsala Melanie Milburneová.

Jak vidíte, máte se teď hned čtyři měsíce na co těšit... I když... proč jenom čtyři měsíce? Romantické a láskyplné příběhy Vám přece přináším každý měsíc. A nejenom v edicích Sladký život a Sladký život Duo!

*S láskou
Váš Harlequin*

Maya Blakeová

TĚLA NELŽOU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:

The Sicilian's Banished Bride

První vydání:

Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2020

Překlad:

Marie Hajdová

Odpovědný redaktor:

Jiří Chodil

© 2020 by Maya Blake

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-7753-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-7754-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-7755-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„*Najdi ho, Rocco... Najdi ho!*“

Slova mu v hlavě zněla stále dokola, zatímco Rocco Vitelli v třesoucích se prstech svíral fotografii. Jeho soukromé letadlo ho unášelo úplně opačným směrem, než měl toho rána původně v plánu.

Ta slova jeho babičky... to prostě nemohla být pravda. Neříká se snad, že každý máme na světě dvojče? Jenže na téhle fotografii bylo dítě. On byl dospělý třiatřicetiletý muž. S tím dítětem nemá nic společného. Vůbec nic...

„Brzy budeme přistávat, *signore*. Přejete si ještě něco?“

Letět jinam, chtěl říct, ale raději držel jazyk za zuby.

Zatnul čelist a ještě pevněji sevřel fotku. Bohužel *nonnina* slova nedokázal jen tak hodit za hlavu.

„Je tvůj. Najdi ho!“

Směšné. Kdyby měl syna, kterému by v žilách kolovala jeho krev, přece by to věděl... nebo ne?

Zaplavila ho dlouho potlačovaná touha.

Ano, věděl. Ohledně ochrany při sexu byl velmi důsledný a navíc žádná z jeho nedávných známostí netrvala déle než několik týdnů. Krom toho nebyla ani jedna z nich Angličanka. V Anglii už nebyl roky a jeho poslední anglickou milenkou byla –

„*Signore?*“

Vzdychl. „Ne, *grazie*.“

Protentokrát, slíbil si. Jeho babička ho o něco prosila jen zřídka. Ne proto, že by odmítl, ale ona trvala na tom, že od něj nepotřebuje nic jiného než střechu nad hlavou. Po tom všem, co mu obětovala, to musel udělat, byť jen aby ji uklidnil.

Bude to krátká návštěva. Ať už to dítě bylo číkoliv, Rocco si byl jistý, že se jejich životy neprotnou na dlouho.

„Bude řidič připravený?“ zeptal se.

„Sì, *signore*. Poslal jsem mu veškeré podrobnosti, jakmile jsme vzlétli.“

Spokojeně přikývl. Když to dobře půjde, může být už za pár hodin znovu ve vzduchu. Jen se krátce zastaví ve vile v Palermu ujistit *nonnu*, že žádné tajemné právnouče neexistuje, a pak se vrátí do Abú Dhabí, aby dohlédl na dokončení dětské nemocnice, kterou staví jeho společnost.

Letadlo s poskokem dosedlo na přistávací dráhu. Rocco se hrnul k východu, ještě než letadlo úplně zastavilo. Vděčně se usadil na zadní sedadlo přistaveného auta. Sice byl časný podzim, ale teploty se už blížily nule. Znovu si prohlédl fotku. Buclaté tváře, cizí, a přesto známé modré oči...

Ne. Nebude myslet na minulost. Ta je uzavřená, pohřbená –

Nestojím o tvoje dítě!

Proč se mu v posledních dnech stále vracejí vzpomínky, kterých se před lety tak úspěšně zbavil?

Zastrčil fotku do náprsní kapsy a v myšlenkách se vrátil k *nonně*. Nedokázal pochopit, proč tak běsnila, když spatřila cestou na ranní mši na plakátě tu fotku. *Nonna* se doslova zhroutila na chodníku, čímž vyděsila své společnice. Uklidnila se teprve, až když jí Rocco ujistil, že neprodleně zjistí, co je to za dítě.

A proto byl teď tady. Spolkl zaklení a vzhlédl k řidiči, který si diskrétně odkašlal.

„Podle zpráv je před námi zácpa, pane. Budu to muset vzít jinudy, pokud máte dodržet svůj časový rozvrh.“

To Roccovi náladu rozhodně nezlepšilo. Ze všeho nejmíc si přál být zrovna teď úplně někde jinde. Jenomže učinil slib. Musí ho dodržet, dokonce i když to znamená, že bude ve stejné zemi, že bude dýchat stejný vzduch jako ona... Jezábel.

Zhluboka se nadechl, aby znovu získal sebekontrolu.

„Vezměte to, kudy je třeba. Ale hlavně, ať je to rychle.“

Mia Gallagherová ještě jednou zlehka pohladila tvář svého spícího syna, než poodstoupila s unaveným úsměvem na tváři. Uspávání se rychle měnilo v souboj. Dvouapůlletý Gianni urputně odmítal usnout, přestože odpočinek tolik potřeboval. Dnes odpoledne se schovával za dveřmi svého pokoje. Bohužel byly jeho buclaté nožky pode dveřmi zřetelně vidět. Ovšem to, jak potichu dokázal zůstat, ji ohromilo.

Bylo jí úplně jasné, po kom to měl. Po muži, jehož krev mu kolovala v žilách... Ne, nebude na něj myslet.

S úlevným povzdechem zavřela dveře ložnice. Za tu hodinu, po kterou bude spát, má dost času vyprat a nachystat večeři.

Když došla do maličkého obývacího pokoje, ozval se zvonek u dveří.

Paní Hartová.

Už tak měla dost starostí a to poslední, co Mia potřebovala, byla dotěrná sousedka předstírající přátelský zájem. Mia na okamžik zaváhala.

Zvonek se ozval znovu, doprovázený důrazným zaklepáním. Paní Hartová je určitě viděla vracet se

z parku. Mia neměla jinou možnost – musí otevřít, jinak zvonek probudí Gianniho. Se zdvořilou výmluvou na rtech otevřela dveře. Slova se jí zadržela v krku a vyděšeně ustoupila o krok vzad. Ve dveřích se objevila bolestně známá postava.

Rocco se lehce zapotácel. Stál teď tváří v tvář ženě, kterou před třemi lety zavrhl. Přesto se mu v těle vzedmula vlna naléhavé touhy.

„*Cosa è questo?*“ Sám nevěděl, jestli se ptá na nečekanou reakci svého těla, nebo reaguje na zjevný fakt, že někdo z jeho lidí udělal naprosto fatální chybu, když po nich chtěl, aby vypátrali to dítě z fotky.

Nic z toho nedávalo smysl. Přísahal, že na tuhle ženu už nikdy nepomyslí. A teď se něčí vinou ocitl právě u jejích dveří. I po dalším, podrobnějším pohledu na Miu Gallagherovou jím otrásl šok.

Ta elegantní a smyslná žena s hladkým účesem, která před třemi lety byla několik měsíců jeho partnerkou ve firmě i v ložnici, byla pryč.

Žádné přiléhavé luxusní kostýmky i nákladný mekcap. Žena, která před ním stála teď, byla bledá, nenalíčená, pod očima se jí černaly tmavé kruhy, a přestože ústa měla stále plná a smyslně vykrojená, vypadala mdle a nevýrazně. Medově plavé vlasy, stažené do nedbalého ohonu, ztratily svůj původní lesk a tvar.

Sjel očima níž a povzdechl si. Sice zhubla, ale její ňadra mu připadala plnější, než jak si je pamatoval. Pohledem přelétl pytlovitě džínsy skrývající její dlouhé štíhlé nohy.

Navzdory neatraktivnímu vzhledu a záblesku někdejší touhy po ní... opět téměř ztratil hlavu?

V žádném případě do jejího domu nevstoupí!

Rocco byl odhodlaný vzdorovat sexuálnímu napětí, které ho svazovalo. Musí se soustředit na to, proč se ocitl právě zde.

Hledal telefon, ale vprostřed pohybu se zastavil. Ten výraz v její tváři... nebyla to panika?

„No jistě...“ Proč mu to nedošlo dřív. To ona všechno zorganizovala. Teď zpanikařila, když spatřila jeho neskrývaný hněv.

Dio, jak jen mohla mít tu drzost!

Téměř mu jí bylo líto. Moc špatně ho odhadla. Udělala ještě větší chybu než před třemi lety, když ho zradila.

Přiměla ho přijet sem, aby plýtvál svým časem, místo toho, aby hledal dítě z fotografie. Jen tím znovu rozdmýchala oheň pomsty, který v sobě celou tu dobu dusil.

Zhluboka se nadechl.

„No tak, Mio, pozveš mě dál?“

Nepatrnou částí své mysli, tou, která nebyla ochromená Roccovou přítomností, vnímala jeho hluboký hlas, do něhož se nořila jako do sladkého medu. Rychle se však vzpamatovala.

„Nemáš tu co dělat!“

Vší silou se zapřela do dveří ve snaze je zabouchnout. Pohnuly se sotva o pár centimetrů, než je svou silnou dlaní znovu otevřel dokořán.

„Co má tohle znamenat?“

Ten jeho hlas, zastřený, s nesmazatelným italským přízvukem, jež slychala někdy ve snech, jindy ji zas strašil v nočních mürách, se jakoby dotýkal každé buňky v jejím těle.

„Netuším, co to hraješ za hru, ale tím, že se objevíš u mých dveří, mě do problémů nedostaneš.“

„Dostat tě do problémů? Neměla bys spíš říct ‚Ciao, Rocco. Jak ses měl celou tu dobu?‘ Tohle setkání je přece tvoje práce.“ Mrštně vklouzl dovnitř, čímž ji donutil pustit dveře, jinak by se srazila s jeho svalnatým, štíhlým tělem.

Můj bože, Rocco byl přímo tady, v jejím domě. Srdce se jí divoce rozbušilo. Navzdory staženému hrdlu se donutila promluvit. „Nechápu, co tím myslíš. Ale chci, abys odešel Rocco. Moje sousedka, paní Hartová, mi dosvědčí, že ses tu objevil bez ohlášení.“ Z okna viděla jeho stříbrnou limuzínu, která už neunikla pozornosti okolí. To bylo dobré. Kdyby nešťastnou shodou náhod zrovna paní Hartová nesešla u svého okna, bude mít jiné svědky.

Obočí mu tázavě vyletělo nahoru. „Dosvědčí? Zase máš problém se zákonem, cara? Cos proboha provedla tentokrát?“ Pomalu šel k ní, upíral na ni potmělé modré oči, dokud nestál blízko, příliš blízko.

Přemáhala se, aby mu nepodlehla.

„Co jsem provedla? To je nějaký vtip?“

„Musíš být opravdu zoufalá, jestli ti tolik záleží na svědectví svých sousedů, ať už jsi v podmínce za cokoliv.“ Na okamžik se odmlčel a přimhouřil oči. „Nebo to je ten důvod, proč jsem tady?“

Do nosu ji udeřila jeho výrazná mužná vůně a vyvolávala dávno zapomenuté vzpomínky. „Co tím myslíš? Tohle je můj dům. A ty ses objevil bez ohlášení. Chci, abys odešel. Hned.“

Ztuhl. Takle jeho schopnost zůstat naprosto nehybný ji fascinovala. Zírala na něj, stejně jako stála před méně než deseti minutami u dveří do pokoje svého syna –

Gianni.

Zavřela oči. Zhluboka dýchej. Jen se ti to zdá. Za pár minut to bude pryč.

„Nenávidím hry, cara,“ pronesl s temnou hrozbou v hlase. „To ty jsi mě sem nalákala, tak bys mi alespoň mohla prozradit proč.“

Nevěřičně vytřeštila oči. „Nalákala tě? Zešilel jsi?“

Tvář mu potěměla. „Jsem naprosto při smyslech.

Koho z mého týmu jsi uplatila, abys mě sem dostala?“

Zalapala po dechu. „Prosím?“

„To je přece tvůj styl, ne?“ pokračoval hedvábným hlasem. „Využívat můj personál. Brát si věci, co ti nepatří. Od koho víš, kdy a kam chodí moje babička? Nebo já, když už jsme u toho. Není to ani řidič, ani pilot, oba pro mě pracují už roky a oběma bezmezně důvěřuji.“

Tělem jí projela bolest. Po tom všem, čím si prošla, si nedokázala představit, že by Rocca ještě někdy spatřila. A teď byl tady, přímo v jejím domě, vysoký, hrozivý, osudný.

Před třemi lety si bláhově myslela, že není nic horšího než přijít o všechny své sny – náhle a tím nejhorším možným způsobem. Jenomže nic se nevyrovnalo tomu, jak se k ní zachoval poté, co ji vypudil ze svého života. Když přišel na to, že se ho snažila kontaktovat, že se snažila přimět ho, aby na ni změnil názor. Teprve potom přišla skutečná odplata. Teprve potom zažila, co Rocco Vitelli opravdu dokáže.

„Vůbec netuším, o čem mluvíš,“ ucedila skrz semknuté rty. Znovu pocítila osten bolesti, kterou jí tenhle oslnivý muž s kamenným srdcem způsobil.

Ústa zkroutil do křivého úsměvu. „Stále marníš čas výmysly? Proč mě to nepřekvapuje, *cara*? Něco ti poradím: až se příště pokusíš svádět nějakého muže, zvol jiné oblečení. Plandavé džínsy a ošuntělé triko není zrovna sexy.“

Projela jí vlna vzteku. „Jak se opovažuješ–“

„Nech toho a radši mi řekni, proč jsem vlastně tady.“

Rychle zamrkala, aby se jí z očí nevyřinuly slzy. „Řekla jsem ti to tenkrát a říkám to i teď – Nikdy jsem ti nic neukradla!“

Křivý úsměv mu zmizel ze rtů. „V tom případě

mi vysvětlí, jak se ty návrhy, bezpečně zamknuté na zašifrovaném disku, ocitly u tebe? A jak se konkurenční firma, která přeplatila Vitelli Construction, dostala k jejich kopiím? Hned po schůzce s tebou?“

Odvážně zvedla bradu. „Jak už jsem ti říkala, nemám tušení.“

„A jak už jsem ti říkal já, lžeš.“

Myslela si, že už jí jeho slova neublíží. Mýlila se. Bolest jí opětovně obkroužila srdce i plíce tak, že se nemohla nadechnout. K čertu s ním, už si vytrpěla dost. Ponížil ji, vláčel její jméno i pověst po soudech, a, což bylo nejhorší, zavrhl své vlastní dítě. A teď se tu objevil zase. Proč?

Vztek ještě zesílil. „Je mi fuk, co si myslíš. Chci, abys opustil můj dům.“ Naštěstí udržela svůj hlas ledově klidný. „Hned.“ Dřív než se Gianni vzbudí. Pohledem střelila ke schodům a modlila se, aby Gianni jejich hádku nezaslechl. Cítila, jak upřeně ji Rocco pozoruje, a rychle se znovu obrátila k němu.

„Takže tohle setkání není tvoje práce?“ Pohyboval jen rty, zbytek jeho těla zůstával jako vytesaný z kamene.

Jeho otázka byla tak směšná. Skoro by se zasmála, kdyby ji však nesvazovala narůstající úzkost i nevíтанý, ostudný erotický žár.

„Zcela určitě ne. Jestli je tohle nějaká hra, nelíbí se mi.“ Pokud dostane další zastrašující dopis od právníků, bude se bránit. Tohle chování musí mít nějaké meze.

Přimhouřil oči. „Hra? Myslíš, že bych se ocitl ve tvé blízkosti dobrovolně?“

Hlas mu rezonoval silnou nedůvěrou. Jeho přítomnost ji tak znechutila, že se musela otočit a sednout si co nejdál od něj. Bohužel v titěrném prostoru to bylo jen pár kroků.

Toužila zabořit se do oblíbeného babiččina křesla

a nechat se utěšit jeho měkkostí a známou vůní. Jenomže tím by dala najevo slabost. Proto se o křeslo jen opřela, prsty silně zabořila do měkké opěrky. Konečně měla dost sil upřít na něj pevný pohled.

Čistá, ničivá mužnost. Síla a moc, která z něj vyzařovala, za ty tři roky ještě zesílila. V temně černých vlasech mu sem tam prosvítaly šediny a dodávaly jeho vzhledu nádech elegance. Na míru šitý italský oblek mu dokonale seděl na širokých ramenou a zvyrazňoval vypracované tělo.

Věděla, že na svém statném těle nemá jediný přebytečný gram tuku. Vzpomínala, jak ji fascinovaly jeho štíhlé, vyrýsované svaly a pevné kontury. Ale dech se jí nejvíc tajil pokaždé, když mu pohlédla do tváře – arogantní nos, ostré lící kosti a hranatá čelist. Temně modré oči barvy bouřlivé letní noci dokázaly hořet ničivou vášní i krutě mrazit. Z pouhého pohledu na smyslnou křivku jeho rtů se jí sevřel žaludek. Bože, ty jeho rty!

Když zvedla oči, zjistila, že on si ji prohlíží stejně pozorně jako ona jeho. Musí se ho zbavit. Teď!

„Rocco, jsi v mém domě, bez mého svolení. To je-
diné mě zajímá.“

Sevřela opěradlo křesla ještě pevněji. Pohledem se jí zabodl do očí, i přes celý pokoj cítila, jak ji spaluje.

„Určitě? Vzrušením skoro nedýcháš a chceš, abych uvěřil tomu, že tohle... opětovné setkání nebylo plánované?“ Jeho nedůvěra jí připadala směšná.

Měl pravdu. Pohltila ji nečekaná tělesná touha. Ztěžka polkla a snažila se znít lhostejně.

„Pleteš si vztek se vzrušením, Rocco. Vždycky jsem měla jisté pochybnosti o tvých zaměstnancích. Někdo evidentně udělal chybu. Znovu.“

Poslední slova zůstala viset mezi nimi. Reagoval na ně s cynickou grimasou. „Kdysi jsi mezi ně patřila i ty. Dokud se ti nepovedlo úspěšně povýšit.“

„Věř si, čemu chceš. Tohle,“ mávla rukou do prostoru mezi nimi, „není moje práce.“

Natáhl se k ní a dlouhým štíhlým prstem jí přejel po rozpálené tváři.

„Ty sis vždycky dokázala něco odpírat, nemám pravdu, *tesoro*?“ zašeptal hlubokým hypnotickým hlasem a palcem jí laskal spodní ret.

Mia zatajila dech. Jeho rozpálená vůně ji obklopila jako tajemná mlha. Napnula všechny síly, aby mu nepodlehla. Nemůže, nesmí mu dovolit, aby ji jeho slova zavedla do nebezpečných končin, kde by ztratila mnohem víc než jen slova. Má na starosti důležitější věci.

Jako třeba že se Gianni probudí, ještě když bude Rocco v domě.

„Tehle rozhovor nikam nevede. Prostě jsi někde špatně odbočil. Řekni mi, kam máš namířeno, a já ti s radostí ukážu cestu.“

Ignoroval její slova a pokračoval v laskání. Hladová touha, pálící ji v útrobach, ji děsila.

„Překvapuje mě, že se bráníš pořád tím stejným nudným způsobem. Tu schůzku jsi měla v kalendáři v telefonu i na počítači, a probíraly se tam tajné návrhy, na nichž jsi pracovala ve Vitelli Construction. Dosvědčí to víc než jeden člověk.“

Byl rozhodnutý vracet se zpátky k jejich poslednímu potupnému setkání, během něhož ji tak příšerně obvinil. Ale pokud ho má dostat ze svého domu, musí se s tím vypořádat co nejrychleji.

„Nikdy jsem nepopřela, že bych se té schůzky zúčastnila. Ale jako zástupce tvojí firmy.“

Špičkami prstu ji uchopil za bradu a přitáhl ji k sobě. „Ovšem zapoměla jsi dodat, že jsi jim předala citlivé informace ohledně projektu v Abú Dhabí. A že jsi přijala práci v konkurenční firmě.“

Mia zařala zuby a snažila se přemoci narůstající

napětí. „Žádné citlivé informace jsem neprozradila. Dostala jsem nabídku a ze slušnosti jsem odpověděla, že si to rozmyslím. Krom toho, Vitelli Construction žádného opravdového konkurenta nikdy nemělo.“

Na rtech se mu usadil vítězný úsměv. „V tom s tebou souhlasím. Tahle část tvé zrady mi nijak neublížila.“

Nádech se jí zadrhl v plicích. Pokud Rocco nepřišel kvůli tomuhle... „Proč tedy...?“

Smyslné napětí vznášející se mezi nimi vystřídal ledový klid. „Ty se opovažuješ ptát proč?“

Zmateně si mnula spánky. „Oprav mě, jestli se pletu. Zrušil jsi naše líbánky, propustil mě z firmy a předhodil mě vedení v Miláně, protože sis myslel, že jsem ukradla tvé návrhy a předala je konkurenční firmě, abych si zajistila práci.“

„Ne, to si nemyslím. To vím určitě.“

„Sám říkáš, že ti to nijak neublížilo. Proč jsi tedy ukončil náš vztah?“

Proč se ho na to vlastně ptá? Její bolestné vzpomínky to nijak nezmění. Proč prostě nezůstane zticha a nepřiměje ho, aby odešel? Co záleží na tom, že jejich vztah ukončil dva měsíce před svatbou. Co záleží na tom, že za tím byl i jiný důvod než ta záležitost s domněle ukradenými návrhy?

To, jak se poté zachoval, se nedalo nijak omluvit. Zničil jí život a krutě zavrhl svého nenarozeného syna. Právě proto musí být opatrná. Kvůli Giannimu nesmí skončit ve vězení –

„To myslíš vážně?“ ucedil.

Mia mávla rukou s předstíraným nezájmem. „Na tom nezáleží –“

„Nezáleží? Dokážeš si představit, jak tvou zradu nesla moje babička? Jak hluboce jí ublížilo, že v žádném případě se mnou nemíníš mít dítě?“

Zalapala po dechu. „Ale –“